

В МУЗЕЇ АЛЬМА-МАТЕР

Неначе про нас співається в пісні Наталі Май, що проймає до глибини душі, до зрадливої сльози на очах:

*Ніч і тільки зорі за вікном,
Ніч, усе поснуло тихим сном...
Тільки сон мій так далеко
Відлетів, немов лелека.
Я встаю й запалюю свічу...
Тільки сон мій так далеко
Відлетів, немов лелека,
Я молитву тихо шепочу...
Гори, гори, моя свіча,
За тих, хто ще живий,
За тих усіх, хто по землі
І досі топче ряс.
Гори, гори, моя свіча,
За рідних, дорогих,
За тих, хто вже пішов від нас...*

Про них — ця пісня і книга "Alma-mater в іменах", над якою я і мої колеги працювали майже рік. Писалося легко, приємно. Всіма думками переносилась у той час, про який згадувала. Події, факти оживали, ставали яскравими, ніби реально було спілкування. І всі ще були живими...

Хочеться згадати декілька строф із вірша Людмили Мойсейівни Власюк, який був уміщений в книзі "Крізь роки — з любов'ю...". Вона писала як наша колишня студентка і випускниця, а ми в її поетичних рядках бачимо себе:

*Я пам'ятаю ті роки,
Котрі нас мудрості навчали,
І, як дитинства кожну мить,
Ми ті роки запам'ятали.
Училище... Як храм душі,
Оспіваний в моєму серці.
Це храм любові й чистоти,
Що без пороків і безчестя.*

*І вчитель став святим для нас,
Який благословляв, був другом,
Наставником, провідником в життя.
Ми жодну мить з Тобою не забудем.
Я пам'ятаю ті роки,
Коли ми втрат, біди не знали,
Коли усі викладачі
Нам душу й серце віддавали.*

Про таких викладачів йде мова у книзі "Alma-mater в іменах". Не стояло завдання дати вичерпний фактичний матеріал, описати все. Краще передати емоції, ставлення до людей і подій, зосередитися на найсуттєвішому в житті та роботі моїх колег. Радію, сподіваючись на те, що викличу згадки про ті часи у тих викладачів,

які читатимуть книгу, і роздуми у нового покоління педагогів і студентів гуманітарно-педагогічної академії ім. Тараса Шевченка.

Багато уваги приділено в книзі тим, хто працював у новоствореному педагогічному училищі. Лілія Адамівна Следзінська, викладач української мови та літератури, сорок років ділилася своїм педагогічним талантом, умінням запалити інших від свічі добра та любові, що палає в її душі й досі. Попри

поважний вік, Лілія Адамівна веде активну громадську діяльність, очолює Кременецьку "Просвіту".

Мабуть, найстаршим із гостей презентації виявився Афанасій Петрович Василюк — викладач технічних дисциплін, мудрий, тактовний, вимогливий, з добрим гумором чоловік, який сконструював і використовує в домашньому господарстві технічні пристрої і в свої 87 років займається пасікою.

Є тут матеріали про колишніх викладачів музики: Ігоря Олександровича Кир'ячука — вимогливого баяніста, керівника хору, автора-упорядника багатьох збірників творів духовної музики, якій і нині вірою та правдою служить у якості керівника хору храму Преображення Господнього; Ольгу Антонівну й Олександра Андрійовича

вічність. Про п'ятдесятьох чотирьох ми згадували зі скорботою.

Гарні й теплі слова написано про першого ректора педагогічного училища Василя Семеновича Редька, його заступника Володимира Михайловича Мануїлова, багаторічного завідувача відділу трудового навчання Богдана Антоновича Прокоповича, про викладача великої ерудиції Анатолія Михайловича Батовського, хорошого наставника молоді Степана Тимофійовича Нечая.

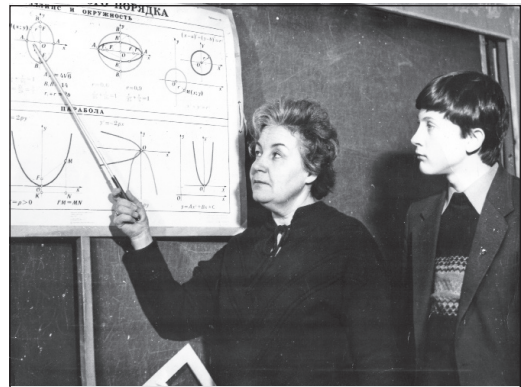
Усім своїм коротким, але насиченим життям заслужили світлу пам'ять про себе талановиті, невтомні, емоційні наставники й колеги: викладачі музики Ігор Іванович Пронь, Алла Федорівна Левко, Лідія Володимирівна Корчаківська, Парасковія Іванівна та Микола Карпович Сапіги; філологи Ольга Іванівна Суд-Злочевська, Марія Миколаївна Андрійчук; математики Таїсія Кирилівна Кучернюк, Марія Юріївна Гаврилюк...

Хай буде пухом їм земля і не згасне людська пам'ять...

Нещодавно Музей освіти приймав гостей — викладачів Кременецького педагогічного училища (1969 — 1991 рр.), коледжу (1991 — 2002 рр.), згодом гуманітарно-педагогічного інституту й академії ім. Тараса Шевченка. Вони зустрілися, щоб згадати ті

Остатівна Войтко та ще багато тих, про життя та працю яких хотілося б написати.

Були на зустрічі й випускники, котрі стали нашими колегами. Серед них — Любов

Михайлівна Кравець, Людмила Мойсейівна Власюк, Наталія Євгенівна Бондаренко, а також Світлана Володимирівна Білосевич.

На презентації книги були присутні діти викладачів педагогічного училища, які свято шанують пам'ять про своїх батьків-педагогів: Мирослава Степанівна Нечай, Ірина Анатоліївна Батовська, Тетяна Борисівна Кондратьєва (донька Ольги Іванівни Суд-Злочевської).

Упродовж роботи над книгою дуже хвилюючими були розмови з Наталією Ігорівною Пронь, для якої пам'ять про батька — свята.

Вона дорожить кожною щонайменшою деталлю, кожним спогадом про його життя, і, будучи музикантом, самовіддано любить музику, віддає їй все своє життя. Нещодавно у Тернопільському національному педагогічному університеті ім. Володимира Гнатюка Наталія Пронь організувала творчий вечір, присвячений пам'яті свого батька — музиканта, композитора, хормейстера. З об'єктивних причин Наталія Ігорівна не змогла приїхати до Кременця, проте тут були інші члени їхньої родини: вчителька Тернопільської ЗОШ № 3 Катерина Філь, внучка композитора Софія Пронь з подругою Галиною Романів — студентки Тернопільського музичного училища ім. Софії Крушельницької. Дівчата, до речі, займаються по класу бандури в колишнього викладача нашого навчального закладу, заслуженого артиста України Дмитра Губ'яка.

Софія по спадковості отримала музичні задатки, а родина атмосфера сприяла формуванню великої любові до музики, до народної пісні. Вона ретельно готувалася до поїздки в Кременець, старанно підбирала твори для виконання. На зустрічі Софія подарувала гостям пісню Павла Дворського на слова Миколи Бака "Горнись до тебе, Україно", а разом із Галиною — ще дві пісні: "Не спи, моя рідна земля" (слова і музика Сергія Фоменка) та "Молитва за Україну" Юрія Задерія.

Під час щирих розмов та спогадів були квіти, слова вдячності, зрадливі сльози на очах, і присутні ставали ще ближчими. Бажаю всім своїм колегам не піддаватися рокам і хворобам, осінньому смутку і печалі. Адже у вас, як і в осінній природі, є стільки багатства, краси та мудрості. Хай буде щасливим кожен прожитий вами день. У когось життя — як спалах блискавки, в іншого — вогонь палає рівно і спокійно. Бажаю, щоб свіча кожному з нас ще довго не згасала. Здоров'я вам, радості, миру у ваших душах і на нашій землі, мої друзі, дорогі колеги!

Фото з архіву автора